

jeg vilde hellere staae under hans specielle Opsyn, end jeg vilde staae under tre slige private Censorer. Det var angaaende dette Punkt, og det er ikke af liden Bigtighed for den selvstændige Skribent, der selv vil staae til Ansvar for sit Skrift og veed med sig selv, at han kun vil udbrede Sandhed og Ret, naar han først skulde have en Enighed med Folk, der ikke kunne blive enige med ham, og som der er kommet en saadan Skræk over for det juridiske Ansvar, at man aabenbart ikke veed, hvor man skal henvende sig. Hvad nu for det Andet det angaaer, som vi hørte forrige Dag af flere ærede Talere opstillede, nemlig Skraffebilleder af den gamle Straffelovgivning om Majestætsforbrydelser, tilligemed fra en af de ærede Talere en Forundring over, at Ministrene syntes at have glemt sig selv ved dette Lovudkast, nemlig glemt, hvorledes Tiltale for Fornærmelser mod dem skulde straffes, da finder jeg, at de dog ikke have glemt sig selv, thi de have aabenbart ikke glemt enhver Mand. Enhver Mand er nemlig her ved dette Lovudkast saaledes tilstaaet Beskyttelse, at, naar han kan finde, at der ved Trykken er gjort saadanne Beskyldninger imod ham, hvorved han fremstilles som uværdig til sine Medborgeres Agtelse, da kan den private Tiltale stee af Hvilken som helst, og kan altsaa ogsaa stee af Ministrene, hvis de f. Ex. finde, at deres Gjerninger og Foranstaltninger ere saaledes omtalte, at de derved maatte lide noget Skaar i deres Medborgeres Agtelse. Jeg finder dette Begreb saa udvidet, saa forfærdelig udvidet, at der efter de forskjellige Opfatninger om hvad det er at være uværdig til Medborgeres Agtelse kan anlægges utallige Sager for Presseovertrædelse, af offentlige Autoriteter og af Private, saa at dette Begreb er for mig langt mere udvidet og ubestemt end det gamle „laste“ i Trykkefriheds Fdn. af 1799; thi det havde dog sin egen Forklaring med sig. Hvorledes det nu vil blive anvendt, og hvorvidt man vil gaae ved Dommens Afgjælfelse, efter hvilke Syner og Principer man vil dømme, og hvilken Mangel af pligtstyldig Opmærksomhed o. s. v., der atter vil komme i Betragtning, det er en ganske anden Sag, men at give Anledning til, ved en saadan aabenbart ubetimelig Lov, at det

skulde komme frem, det mener jeg bør Folkets Repræsentanter ikke, thi der vilde strax blive en nye Skare af Presseactioner, i en langt mere udvidet Grad, end hvad vi kunde have efter den gamle Lovgivning, og der er dog baade Bogtrykker, Forlægger, Udgiiver og Forfatter satte i et ganske andet til hinanden uafhængigt Forhold. Jeg kan naturligtvis, henholdende mig til hvad jeg saaledes har ytret, ikke andet end finde, at dette Lovudkast er høist ubetimeligt, og at jeg for min Part ikke kan andet, end aldeles stemme imod, at det antages saaledes.

Varfod: Jeg havde det Uheld forleden Dag, at den ærede Rigsdagsmand fra Frederiksberg (Hall), som, i Forbigaaende sagt, firdeelte eller rettere, som jeg troer, at det hedder i Lovsproget, parteerte nærværende Lovudkast, misforstod mig paa flere forskjellige Steder, og at han misforstod mig heelt igjennem, forsaavidt som han troede, at jeg havde sagt i Spøg, hvad jeg virkelig havde sagt i ramme Alvor. Jeg skal protestere imod, at man lægger Spøg ind i hine mine Ord. Men den samme ærede Rigsdagsmand begik en Feil, som ikke er ham egen, men som ogsaa Rigsdagsmanden for Færø (Schack), og, hvis jeg ikke feiler, ogsaa den ærede 6te Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Mourier), og flere have begaaet, den nemlig, at anlage, at, naar vi afviste nærværende Lov, saa havde vi ingen anden Lov angaaende Pressen end September Loven fra 1799 og Marts Loven fra 1848. So vi have, vi have nemlig § 91 i Grundloven og Alt, hvad der i andre Love strider mod denne Bestemmelse, det maa ansees ophævet; men desuden have vi endnu en Lov, og det en Lov, som jeg vel veed, at navnlig Juristerne ikke gjøre Stort af, men som jeg for mit Vedkommende gjør saa meget mere af, og det er Sædvaneloven, og jeg troer, at ved den Sædvane, som nu i 27 Maanedes har gjort sig gjældende, kunne vi gjerne lade det blive. Den ærede Rigsdagsmand for Færø (Schack), og, saavidt jeg mindes, den lige ærede Rigsdagsmand fra Nykjøbing paa Falster (Monrad), meente, at, naar vi gif ind paa det Forslag, som først blev fremsat af Rigsdagsmanden for Ringsted (Spandet), nemlig kun at stemme for § 18 i nærværende